

KOČIČÍ KRÁL

Martina Boučková
ilustrace Pavla Filip Navrátilová

bambôk

KOČIČÍ KRÁL

Martina Boučková
ilustrace Pavla Filip Navrátilová

1.

Davídek, Jiřík a Terezka vždycky rádi jezdili k babičce. Těšili se nejen na ni, ale i na její buchty, protože takové nikdo jiný na světě neumí. U babičky to bylo super. Až na jednu drobnost: Všichni do jednoho se báli babiččina zrzavého kocoura!

Protože to nebylo jen tak! Před tímhle pyšným kocourem bylo lepší se rychle schovat! Nebo rovnou utéct. Někam daleko. Za velkou překážku, kde by je hned neobjevil. A tak Davídek zalézal pod stůl se šuplíky, Jiřík za postel

a Terezka do šatní skříně. Mysleli si, že o nich kocour neví. Jenže v tom se mýlili.

Kdyby totiž ten pyšný kocour chtěl, žádný stůl, postel ani skříň by mu nestály v cestě. Jenže jemu nejspíš bohatě stačilo vidět, jak se před ním děti klepou strachy nebo hned berou do zaječích.

„Vždyť je to takový miláček,“ bránila babička svého kocoura.

Miláček? Děti vykulily oči. Podívaly se na své poškrábané ruce a nesouhlasně zakroutily hlavou.

„Babi, to není žádný miláček,“ upozornila Terezka. „To je čert!“

„Filípek?“ podivila se babička a vzala svého zrzavého vypaseného kocoura na klín. Filípek se v něm stočil do klubíčka. Položil hlavu na její dlaň, zatímco ho babička druhou rukou hladila po hlavě i za krkem, a slastně vrněl. V tu chvíli vypadal jako to nejhodnější zvířátko pod sluncem.

Největší mazel. Andílek. Zrzavé klubíčko těch nejjemnějších chloupků. Opravdový miláček!

Jenže takhle se choval jen k babičce.

Jakmile se k němu přiblížil někdo jiný, hned se z roztomilého mazlíka proměnil v nebezpečnou šelmu. Nejprve výstražně zvedl hlavu a zahleděl se přísně s přimhouřenýma očima. To bylo první varování, které říkalo: „Myslíš to vážně? Opravdu se mě chceš dotknout? Pohládit mě? Ale kdo ti to dovolil? Já teda rozhodně ne!“

Hned nato vycenil zuby a začal syčet. Pak vystřelil tlapku s drápy a škrábl. Vždycky zatnul drápy tak, až to pořádně bolelo. Na ruce pak zůstaly červené rýhy, někdy i s kapičkami krve.

„To víte, děti, Filípek má rád jen babičku,“ řekla maminka.

„Ale proč?“ divil se Davídek. „Proč jen babičku? Proč ne nás?“

„Protože k sobě patříme,“ odpověděla babička. „Vybral si mě, hlídá si mě, tak to je,“ škádčila vnoučata.

„Jenže, babi, to je fakt strašný, když si ho nemůžeme ani pohladit,“ dodal smutně Jiřík. Ale Terezka a Davídek nad tím mávli rukou. Po všech těch zkušenostech vůbec neměli v úmyslu si někdy nějakou kočku pohladit. Ani Filípka, ani žádnou jinou. Kvůli tomu pyšnému zrzkovi totiž nabyli přesvědčení, že kočky jsou nebezpečná zvířata. Nedá se jim věřit, a tak ani žádnou kočku nikdy, nikdy nechtěli.

Raději by brali psa. Nebo papouška. Nebo morče. Křečka. Akvariijní rybičky. Ale kočku? Nikdy!

Jenže to ještě netušili, jak se brzy všechno docela změní.

To bylo tak. Jednou přišla maminka do jejich dětského pokoje, aby jim sdělila nemilou zprávu. Terezka si zrovna malovala, zatímco kluci hráli žravou dámu. U ní se totiž zažije vždycky spousta legrace. Ale ten den bylo hned po zábavě.

„Babičku odvezli do nemocnice,“ řekla jim maminka.

„A proč?“ divila se Terezka.

„To je na dlouhé povídání. Ale pravda je, že bude muset na nějakou operaci a pak si tam podle všeho poleží možná měsíc nebo i mnohem déle.“

„To je mi líto,“ řekl Davídek. „Pojedeme za ní?“

„To víš, že ano,“ odpověděla maminka. „Hned zítra. Jenže... Je tu ještě něco...“

Když člověk musí na delší dobu do nemocnice, je potřeba zařídit některé věci. Musí se třeba vyklidit lednička, aby se v ní za tu dobu nezkazilo jídlo. To by později bylo velké fuj!

Někdo také vypíná vodu v hlavním uzávěru. Pak neteče voda ani z vodovodních kohoutků, ani nesplachuje záchod. Lidé to dělají proto, aby zabránili nehodám, které by se mohly stát, když nebudou doma.

Taky je potřeba postarat se o květiny. I babička měla doma na parapetech a na policích květináče s různými květinami. A ty potřebují

zalévat, aby neuschly. To se dá vyřešit buď tak, že by je jezdili do babiččina bytu zalévat, nebo si na těch pár týdnů odvezou květináče k sobě domů a tam se o ně budou starat.

„Dáme si je do kuchyně na okno. Jako to má babička,“ řekl Davídek.

„A pak je tu ještě Filípek,“ podotkla maminka. „I o něho se musíme postarat.“

„Cože?“ vyhrkly děti.

„Mami, ne! Nechceš ho sem přivést, že ne?“ bránila se Terežka.

„Budeme muset,“ přiznala maminka. „Nemůžeme ho tam nechat jen tak.“

„Mami, ne! Vždyť nás všechny poškrábe!“ bránily se děti.

„A nemohli bychom mu tam vozit jenom jídlo a pití?“ navrhl Davídek a hned se pustil do vysvětlování, jak to celé provedou: „Nejdřív opatrně otevřeme dveře, za ně to jídlo a pití položíme na podlahu a pak hrozně rychle zase ty dveře zavřeme.“

„Ale mami, musíme to udělat strašně rychle. A možná bychom se přitom ještě měli obléknout do něčeho hodně tlustého,“ mudrovala Tereзка.

„Do mikiny.

A taky do zimní bundy. A rukavic. A čepice a šály,“ vyjmenovával Davídek.

„Tu šálu by sis měl omotat kolem hlavy, aby ti byly vidět jen oči, víš, brácho?“ doplnila Tereзка.

„Já si myslím,“ dumal Jiřík, „jestli bychom si na sebe neměli vzít raději rovnou skafandr. Takový, co nosí kosmonauti.“

„To je pravda,“ souhlasil Davídek. „Ten by se vážně hodil. Když dokáže ochránit kosmonauty ve vesmíru – a tam je to hodně nebezpečný –, tak by nás mohl ochránit i před Filípem.“

A tak se sourozenci vzájemně doplňovali, co všechno je zapotřebí, aby byli v bezpečí před tím nebezpečným kocourem s ostrými drápy.

„Děti, no tak,“ zastavila je maminka. „Já vím, že ten kocour je prostě...“ hledala to nejlepší slovo, až řekla: „... tvrdohlavý.“ Pak se ještě jednou zamyslela a opravila to: „Prostě trochu zlobivý, ale...“

„Trochu? Mami, vážně jen trochu?“ nesouhlasily děti.

„Tak já vím, že to není zrovna největší mazel na světě, ale postarat se o něho musíme,“ dodala maminka.

„Musíme?“ Děti překřížily ruce, což bylo jasné znamení, že byly proti.

„Nejde úplně o nás a ani taky o to zrzavé zlobidlo, ale o babičku. Dovedete si představit, jak by byla nešťastná, kdyby se Filípkovi něco stalo?“

S tím děti musely souhlasit. A tak svěsily ruce podél těla a smutně sklopily hlavu.

„Máš pravdu, mami, to by byla,“ řekl Davídek. „Jenže já vážně netuším, jak bys to chtěla udělat. Leda bychom tu měli klec, jako mají v zoo na tygry.“

2.

Jakmile všichni přijeli k domu, ve kterém bydlí babička, děti se začaly cukat, že prý raději počkají dole u schránek, nebo se možná rovnou vrátí do auta.

„Ale no tak, to zvládneme,“ řekl jim tatínek. „A taky potřebujeme siláky, kteří nám pomůžou odnést ty květináče.“

Děti smutně svěsily ramena. Všichni nastoupili do výtahu a vyjeli nahoru. Táta pak odemkl dveře a s mamkou hned od prahu volali: „Čičičí, Filípku, kde jsi?“

Jenže Filípek jako by tam vůbec nebyl.

Byt byl zvláště smutný, když tam teď babička nebyla. Vždycky je ode dveří vítala s úsměvem. Jednoho po druhém nejprve objala a hned mu dala pusu. A k tomu vždy celý byt voněl tím nejlepším jídlem. Stačilo jen nastavit nosánek, nasát a bylo to jasné: mňam, babička pekla kachnu s knedlíkem. A jindy kynuté buchty. Nebo uvařila svíčkovou! Rajskou! A co takhle knedlíčkovou polévku! Mňam.

Jenže teď byt nevoněl po žádné dobrůtce, což bylo taky hodně smutné.

Maminka se nejprve pustila do vyklízení ledničky. Co mohla, uložila do mrazáku a ostatní potraviny dala do tašky, aby je odvezla pryč, jinak by se zkazily. Táta naskládal do bedýnky květináče a řekl Jiříkovi a Davídkovi, aby je odnesli za dveře.

„A teď nás čeká ten nejdůležitější úkol, vážení. Musíme najít toho zrzavého kocoura. Jinak neodjedeme domů,“ řekl táta.

„Děti, ale prosím opatrně. Nikam nestrkejte hlavu ani ruce. Jen tak nakoukněte, jestli se někde něco šustne, a pak nás zavolejte. My už si s Filípkem poradíme,“ dodala maminka.

A tak všichni našlapovali, potichu, pomalu, ale opravdu – po kocourovi jako by se dočista slehla zem.

Možná znal nějakou tajnou skrýš. Nebo byl neviditelný.

Asi po čtvrt hodině to nakukování a našlapování vzdali. Táta zavelel: „Budeme holt muset celý byt pořádně prohlédat. Takže, děti, vy raději počkejte za dveřmi, my s maminkou si nasadíme tlusté rukavice a jdeme na to.“

Dveře se zavřely.

Děti stály na chodbě, vedle nich taška s věcmi a bedýnka s květináči.

„Já se bojím,“ špitla Terezka.

„Já taky. Ale ne o sebe. O maminku a o tatínka,“ řekl Davídek.

Jiřík přiložil ucho na dveře. „Nic neslyším.“

„Co když je ten kocour sežere?“ zeptala se vyděšeně Terežka.

„Terko, prosím tě, kočky lidi nejedí,“ zaklepal si Davídek prstem na čelo.

Po pár minutách se dveře otevřely. Táta držel růžovou přepravku, v ní byl našťvaný zrzavý kocour. Vrčel. Syčel.

Mručel jako starý medvěd. Táta měl na čele

kapičky potu a vypadal dost vyčerpaně. Mamka dokonce měla na ruce jeden dlouhý škrábanec.

„To musí bolet, mami,“ politovala ji Terezka.

„Doma si to umyju a vyčistím, to bude dobrý,“ uklidnila ji maminka.

„Ale, mami, tati, teď vážně, kam chcete u nás dát toho kocoura?“ zeptal se Davídek.

„Už jsme to s tátou vymysleli,“ řekla maminka. „Bude bydlet s námi v ložnici.“

„Cože?“ Jiřík vykulil oči.
„Mami, to není nejlepší nápad. Vážně!“

„Neboj, to zvládneme. Připravíme mu tam takový úkryt, aby se nebál, a snad se to časem zlepší,“ dodal táta.

Děti se divily, protože si myslely, že jediný, kdo by se měl opravdu bát, byli všichni ostatní. Kdepak kocour!

Doma společně ozdobili parapety babiččinými květináči. A hned ta jejich kuchyň vypadala lépe!

Táta v ložnici postavil do rohu bedýnku se stelivem, aby kocour mohl chodit na záchod. Připravil misky s jídlem a pitím a před to všechno rozestavil vysoký paraván, který měli dlouhé roky odložený ve sklepě. Paraván je taková šikovní věcička, která vypadá jako vysoká skládací stěna potažená měkkou látkou. Děti ho kocourovi trochu záviděly, protože za paravánem byla výborná schovka. Mohl tak skvěle sloužit jako část bunkru. Jéminkote, s paravánem by se daly dělat věci! Proč jim nikdo dřív neřekl, že ho mají ve sklepě?

„Copak vy se na něho nepamatujete?“ divila se maminka. „Měli jste ho v pokojíčku, když jste byli menší.“

Ne, nikdo si na to nevzpomínal. I když se Davídek podrbal na bradě, že možná... možná... ale ne, to se asi mýlil.

„Mami, my chceme taky takový paraván,“ žadonily děti.

Maminka se usmála a řekla: „To je zajímavé, to jsou mi věci. Možná později.“

„Ale teď tu necháme Filípka v klidu, aby si to tady mohl všechno očichat,“ dodal táta a postavil za ten paraván růžovou přepravku. Maminka s dětmi odešla z ložnice, táta otevřel dvířka přepravky a milým hlasem řekl kocourovi: „Hele, kamaráde, já vím, že z toho nemáš radost. Víím, že bys byl raději doma se svou paničkou. Ale nemáme teď na vybranou. Babička je v nemocnici a o tebe se musí někdo postarat.“

Jenže kocour zůstal vmáčkнутý do rohu přepravky. Ani se nepohnul. Možná přes škvírky

očkem tátu pozoroval, těžko říct. Ale když táta zase položil ruku na přepravku, ozvalo se jen výstražné syčení.

„Podívej, kamaráde, o tom syčení si spolu ještě popovídáme. Podle mě si na zlobivého jenom hraješ, ale ve skutečnosti jsi hodný kocourek. Že je to tak?“

Jenže kocour mu na to odpověděl dalším zasyčením.

Když potom táta už konečně vyšel z ložnice, všichni k němu hned přiběhli a měli spoustu otázek.

Jaké to bylo, když otevřel dvířka? Vystřelil po něm kocour? Je poškrábaný? Jak vypadá ložnice? Není celá vzhůru nohama? A je to vážně dobrý nápad, mít ho tady?

„Děti, nebojte se, všechno bude v pořádku. Filípek je pořád v přepravce. Nevystřčil ani tlapku,“ odpověděl táta. „Já si myslím, že se bojí víc než my.“

„Tak to si nemysli,“ trval na svém Jiřík.

„Víte, děti, on je určitě takový protiva jenom proto, že má strach,“ zopakoval trochu jinak tatínek. Ale nevypadalo to, že by mu děti věřily.

„A teď vyrazíme za babičkou do nemocnice. Musíme jí všechno povyprávět,“ řekla maminka.

A tak nasedli do auta a vyjeli.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí král.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.